

**TRUJ
KUNT**

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

**TRAMWAJ
NA SACHSENBERG**

PETR
SAGITARIUS

ARGO

Petr Sagitarius

TRAMWAJ NA SACHSENBERG

TRUJKUNT

Detektivní příběh

Odpovědná redaktorka Ivana Tomková.

Jazykový redaktor Jiří Popiolek.

Jazykové korektury Dorota Müllerová a Marcela Wimmerová.

Obálka Zuzana Sagitariová a Šimon Marek.

Sazba Martin Radimecký.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo, Miličova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, roku 2026 jako svou 6 106. publikaci.

Vydání první.

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod.

ISBN 978-80-257-5004-9

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Kapitola 1 po

Marek Hota se opíral zády o automobil, kouřil a tiše nadával. Poprvé v životě musel požádat o pomoc službu Global Assistance. Nebylo zbylí, neboť autobaterie jeho Toyoty Highlander vypověděla poslušnost. Čtyři roky starý vůz si pro rozrůstající se rodinu pořídil před dvěma týdny jako firemní, aby ušetřil na daních, a už první karambol. Zlobil se především na sebe, následně na eko Brusel. Sám sobě vyčítal, že nové auto nevybavil přenosnou nabíječkou, byť měl v garáži dvě. Ty se hodily do třeskných mrazů, nenapadlo ho vzít si s sebou mobilní startovací zařízení v čase končícího teplého léta.

Víc jej ovšem štválo, že si při koupi ojetého vozidla nezkontroloval stáří a stav autobaterie. Proklínal také ekologické chytráky z Bruselu, které napadlo povinně vybavit současná auta systémem stop start. Marek na něj nebyl ze starších oktávek zvyklý, a tak jej před jízdou zapomínal vypnout. Když teď zastavil za několika vozidly v řadě před spuštěnými závory železničního přejezdu, tak po pár sekundách stání moudrý počítač vypnul motor svého japonského „horala“, a ten po zvednutí šraněk nenastartoval.

Marek se vracel z lázní Luhačovice, kde měli Regina s Anežkou a malým Matesem strávit příští tři týdny, aby se děti zotavily z častých respiračních onemocnění a zároveň posílily imunitní systém, a dokázaly tak čelit opakovaným nachlazením. Marek, kterému se říkalo Wruna, Regi slíbil, že bude sekát latinu a porozhlédne se po větším bytě, neboť osmiletá Anežka odmítala nadále sdílet pokojíček s Matějem. „Jako ženská přece nebudu spát v pokoji s malým klukem, i když je to brácha,“ prohlásila nedávno rezolutně s rukama

v bok. Na cestě byl navíc další Hořák. Finančně jim vypomohla jeho matka, která prodala dům v Nýdku a pořídila si malý přízemní byt na sídlišti v Jablunkově, aby mohla být blíž vnukům. Slečna z GA řekla, že servisák dorazí do půl hodiny. Hota zašlápl vajgla, vytáhl z kapsy mobil a zavolal Saranovi.

„Zdar, slaměný vdovče, zapaříme?“ zasmál se Roman.

„Mně stačí, že se pařím na slunci v prdeli světa a čekám na žlutého anděla,“ ušklíbl se Marek a stručně kamarádovi vysvětlil, „vocogou“.

„A kde že to si?“

„To je taky gól, pánbůh má smysl pro humor,“ řekl ironicky černovlasý dlouhán. „Trčím v obci Jabluňka kousek od Vsetína.“

„Jabluňka, Jablunkov, prdel jako prdel, to máš fuk,“ smál se šéf ostravské mordparty. „Skoč si do Bullawy na pivo.“

„Ty jsi vůl.“

„Hele, buď rád, že ti auto nekleklo cestou do lázní.“

„To je fakt,“ řekl a hodil téma za hlavu. „Stav se večer, pokecáme.“

„Oukej.“

Marek ukončil hovor a všiml si, že se mu před chvílí někdo snažil dovolat. Neznámé číslo. Dneska s taxíkem nejezdím, pomyslel si v duchu.

Do deseti minut se objevil mladíček z Global Assistance. Během chvilky motor nastartoval.

„Ať se vám v servisu mrknou taky na alternátor,“ řekl zasvěceně s těžkým valašským přízvukem. „Možná nedobíjí baterii.“

„Dobrá rada, díky,“ přikývl Marek, „taky potřebuji dobít baterku.“

S vidinou třítydenního klidu vyrazil k domovu.

Kapitola 2

„Co tvoje taxi podnikání?“ otázal se Roman. „Už jsem se na to dlouho nezeptal.“

Seděli v pohodlných křeslech na zahrádce restaurace Bullawa. Hezká servírka s nazrzlými vlasy jim přinesla dvě plnotučná piva

a vyměnila zpola plný popelník za nový. Saran se na ni s úsměvem podíval a pozvedl obočí.

„Díky, jste moc milá.“

Dívka jej s útrpným výrazem sjela pohledem, který znamenal „O co ti jde, starouši?“, a odkračela. Hota si zapálil a poznamenal: „Jedna zrzka v Jabku ti nestačila, dědku?“

„Řekl dohazovač gorolských krasavic.“

„Co taxi?“ vrátil se k úvodní otázce Marek. „Jo, držím se, ale podnikáním bych to nenazýval. Živnost je to správné slovo. S převlastkem drobná. Točím čtyři auta. Jezdí mi dva řidiči, kteří si na štěstí jen přivydělávají, jeden k částečnému invalidnímu důchodu, druhý k policajtské rentě. Občas pomůže i bratranec Tonda. Plus já, samozřejmě. Ale to je pořád málo. Klepu, jsme docela žádaní. Vozíme i lidi na letiště do Katovic. Ale potřeboval bych ještě jedno auto i s řidičem. Třeba dalšího policajta v důchodu.“

Při těchto slovech se Wruna významně podíval na kamaráda.

„Rozhodně by to byl lepší kšeft než kantořina,“ ušklíbl se Roman, který vytáhl z modré krabičky dalšího velblouda. „Nevím, jak mě mohla taková blbost vůbec napadnout.“

„Taky jsme se tomu s Regi smáli. Chudáci děcka. Pár hodin s tebou, a trauma na celý život. Ale ty budeš stejně policajtem až do smrti. Skončíš jak Maximus v *Gladiátorovi*. Zabijete se s padouchem navzájem, utlučete se francouzskou holí,“ chechtal se Hota.

„Ty jsi vůl,“ reagoval pro změnu malý šedivec s mariňáckým střihem na hlavě. „Ale máš pravdu, dělám to skoro celý dospělý život. Jsem policajtská guma. Nic jiného neumím. Je to jako droga. Bojím se, že kdybych ji přestal brát, upadnu do depresí. Možná začnu pít jako za mlada a při své povaze ztratím kontrolu a dopadne to blbě.“

„S tím souhlasím, ale donekonečna to dělat nemůžeš. A kromě toho jsi relikvie ze starých časů, kámo,“ pousmál se Marek. „Po smrti tě vycpou a budou vystavovat v policejním muzeu jako neandertálce. Vyhynulý druh.“

„Cha, cha. Směj se, vole. Dělat na vraždách není jako sedět v teple na prdeli a točit volantem. Takových neandertálců jako já bude vždycky třeba. Co ale skutečně vyhnulo, je alkohol. Když

jsem na počátku devadesátek nastoupil k policii v Třinci, tak se tam chlastalo běžně. Občas se stalo, že jsme byli ve službě střízliví jenom tři, službu konající kolega na vrátnici, řidič a já.“

„Oukej, asi máš pravdu, jsi nepostradatelný,“ připustil Hota a změnil téma. „Co tvoje ženské? Co Nina? Dovolená na Krétě to nespravila?“ Pod ukazovacím zájmenem „to“ myslel komplikovaný Saranův vztah s přítelkyní a tetou jeho dcery Johany. Původní plán sestěhovat se na jednu třineckou hromádku počátkem prázdnin padl. Pod Javorový vrch dorazila pouze Johanka, dokonce začala chodit na místní gymnázium. Nina Mádlová se dál držela Prahy. Vztah dvou policistů se však nerozpadl, Johana fungovala jako pevná tesařská kramle. Obnovili vztah na dálku a přemýšlení o společné budoucnosti zatím nechali koňovi.

„Co by? Máme se rádi, jednou dvakrát do měsíce, záleží na pracovním vytížení, šukáme jako králíci z klobouku. Střídáme Třinec a Prahu, dovolenou jsme o prázdninách strávili spolu jako rodina,“ pokrčil širokými rameny Saran. „Naštěstí mi Pavla vychází vstříc a služby ve dnech, kdy jsem s Ninou, za mě bere Dan, o to víc pak musím dohánět práci, což znamená, že přes týden jsem doma dost málo. Samozřejmě záleží na případech. Johana se tak trochu vychovává sama.“

„A jak jí to jde ve škole?“

„Chválabohu je chytrá, na gympl si teprve zvyká. Chodí třikrát týdně trénovat do oddílu thajského boxu. Je v tom vážně dobrá, šéf klubu mi řekl, že má velký potenciál. A já se jí snažím vynahradit společný čas, když mám trochu víc volna. V sobotu jsme byli na kolech na Lysé, ale to jsem potom hotovson.“

„Jestli ti Nina neposlala tu puberťačku do Třince schválně,“ zasmál se Marek.

„To mě už taky napadlo, že mě tím trestá,“ řekl ironicky Roman a napil se piva. „Jsem rád, že už si tu našla pár kamarádek. Pražská holka, navíc boxerka, je něco jako exot mluvící jinou řečí. Bohužel se schází i s tím Mikeskou. Trochu jsem si mladěse proklepnul, zdá se to být slušný kluk. Ale stejně...“

„Vzpomeň si na svých patnáct.“

„No právě, toho se bojím nejvíc. Ale v Třinci je zatím tři měsíce. Kdo to soužití otce s pubertální dcerou nejvíc odnáší, je naše domácnost.“ Roman se nakonec přece jen zasmál. „Ale je po mně, takže jí bordel nevadí.“

„Co Medúsa?“ zeptal se Wruna. „Pokročili jste nějak?“

„Tu mi, kurva, ani nepřipomínej,“ reagoval šéf mordparty temně. „Makáme na tom jako fretky od června, a máme v podstatě hovno.“

Hota narážel na děsivý případ, kdy byla v Ostravě na Havlíčkově nábřeží v kufru auta nalezena hlava mladé ženy. Ujal se neoficiální název Medúsa, neboť policisté, kteří část ostatků našli, údajně doslova zkameněli. A nejen oni. Oběť měla otevřené oči, rozčuchané vlasy a děsivý škleb ve tváři.

„Pořád neznáme identitu oběti, DNA je nám zatím k ničemu, zbytek těla jsme nenašli, může být bůhvídkde, pohřešovaných dívek a žen mezi osmnácti a třiceti je zhruba tisícovka, ve spolupráci s jejich rodiči a příbuznými jsme všechny případy prověřili, ale shoda s Medúsou žádná. Auto bylo kradené, stálo na parkovišti mezi katedrou báňské a průmyslovkou čtyři dny, než to začalo být někomu divné. Na nočním záběru z kamer je vidět, jak auto přijíždí a vystupuje z něj osoba v černé mikině s kapucí na hlavě a se staženou kšiltovkou. Patrně muž. Následně běžel směr Havlíčkovu nábřeží. Tam jsme ho ztratili.“

V autě jsme našli jen biologické a daktyloskopické stopy majitele auta a jeho rodiny. Podle kamer na ulicích jsme vystopovali, že dacia přijela přes Sikorův most od Frýdecké. Motáme se v té zkurvené kauze jako slepá koťata. Po zveřejnění digitálně upraveného portréту se nám přihlásilo skoro čtyřicet lidí, že mají tip na identitu dívky. Přes měsíc jsme ztratili prověřováním. Je to k posrání. Osobně si myslím, že jde o prostitutku z východu.“

„Takže další Otýlie Vranská?“

„U té aspoň vrah naskládal zbytek těla do kufrů, které poslal vlakem,“ ušklíbl se cynicky Saran.

„Ale stejně to bylo k ničemu, vraha policie nikdy nenašla,“ provokoval Marek dál.

„Přestaň mě srát,“ rozčílil se Roman. „Tohle se stalo za první republiky. Dneska jde vyřešit každá vražda, když se vyšetřování vede pořádně. Je to jen otázka času. My toho zmrda nebo zmrdy dostaneme.“

Pak se podíval na mobil a pozvedl obočí. „Zavolej mi, prosím tě, tu svoji drožku, musím padat domů. Od Johany dostanu sprdunk.“

Cestou domů začal Hotovi zvonit telefon. Stejně neznámé číslo jako dopoledne.

Kapitola 3 út

„Jo bedym wolić Babiša, bo num przidoł duchod,“ pravila rezolutně energická sedmdesátnice, kterou Marek vezl v rámci služby Senior taxi ze Záhůří dolů „do města“ na polikliniku.

Nebyla zdaleka jediná ze seniorů, kdo se rozhodl v nadcházejících říjnových volbách odevzdat svůj hlas hnutí ANO 2011. Ně kterým lidem ve věku šedesát plus bylo zbytečně vysvětlovat, že se o zvýšení důchodů zasadila sociální demokracie a Babiš tento krok prodal jako svůj. A už vůbec bylo irelevantní dělit se se staršími lidmi o vlastní názor. Hota Babiše nesnášel, byl to pro něj bývalý estébácký fízl, bezskrupulózní privatizátor z devadesátek, současný dotační podvodník a prolhaný populist. Oligarcha, který přesvědčil nižší sociální vrstvy, že je vlastně jedním z nich. Nemohl naturalizovaného Slováka ani vidět, ani slyšet. Totéž platilo pro dalšího nebezpečného populistu a prodavače strachu, Polojaponce Okamura. Hota se rozhodl, že bude volit Piráty, byli drze mladí, a hlavně bez korupčních afér.

„Okamura je tež fajny, jo tu u nas żodne czorne pyski nie chcym,“ mudrovala dál a Marek měl sto chutí vysadit ji už na rynku, *„ale Babiša mum radszy, un to z nami, z obyczejnymi ludziami, myśli dobrze.“*

Jako bývalého novináře Hotu politika celkem zajímala, věděl, že co je psáno, nemusí být dáno, nadšený nebyl nikdy, ale tentokrát to viděl obzvlášť černě.

Zákazníci během dnešního dopoledne jen přižívovali jeho pesimismus. I další důchodce, bývalý hasič Byrtus, kterého vezl z domu s pečovatelskou službou na vlakové nádraží do Návsí, se rozplýval nad prostým miliardářem od vedle. Z lidí, kteří vnímali Babiše jako spasitele, mu bylo smutno. Rozhodl se, že blbou náladu si spraví dobrým jídlem.

Zrovna ve chvíli, kdy si u Bullawy pochutnával na svíčkové, mu onen neznámý zavolal potřetí. Tentokrát hovor přijal.

„Ahoj Marku. To jsem já, Majka Bielicová. Pepova manželka. Vzpomínáš si? Viděli jsme se kdysi párkrát v jazz klubu v Těšíně. Pepa byl tvůj kámoš.“

Hotovi naskočil obraz dlouhovlasé excentrické intelektuálky, partnerky jeho dávného známého a kolegy z branže, fotografa Josefa Bielici. Už ho neviděl dobrých pár měsíců, kdy jej vezl taxíkem, ale v době, kdy Marek pracoval jako novinář, se stýkali poměrně často. Potkávali se profesně na akcích a občas i mimo ně. Josef byl fotograf na volné noze, který pracoval pro krajské deníky i regionální tiskoviny. Jinak také umělecký fotograf se zaměřením na dokument i akty.

„Ahoj, jasně, vzpomínám si. Jak se máš? Co Pepa? Naposledy jsem ho vezl z Lomné do Těšína, ale to je tak minimálně půl roku zpátky.“

„Potřebuji se s tebou sejít. Chci tě požádat o pomoc.“ Její hlas se třásl.

„Co se děje? Něco s Pepou?“

„Zmizel. Už je to skoro měsíc.“

„Jak zmizel?“ nechápal Hota.

„Řekl, že jede fotit do Lomné, a už se nevrátil. Šílím z toho, bojím se, že se mu něco stalo,“ bědovala.

„A proč nejdeš na policii?“

„Nemůžu, je v podmínce. Třeba se do něčeho zapletl a nechci, ať má další problém.“

„Aha, a co chceš ode mě?“

„Abys ho našel.“

Následně jej začala žádat o okamžitou schůzku, nejlépe ještě dnes večer, což Hota odmítl. Měl v plánu zavolat Regině a dětem,

dočíst detektivku a potom zhlédnout válečný velkofilm *Dunkerk* o evakuaci tří set tisíc britských a francouzských vojáků obklíčených v roce 1940 ve francouzském přístavu. Bitva o strategické město jej zajímala, neboť o čtyři a půl roku později ho v battle dressu Československé obrněné brigády obléhal jeho dobrodružný dědeček Hota. Kluk ze Slezska, který byl jen pár měsíců předtím zajat v uniformě wehrmachtu na italské frontě, to dotáhl až na velitele tanku typu Cromwell a dojel do Plzně jako vítěz.

Kapitola 4

Marek v šest odpoledne předal vůz bratranci Tondovi a odebral se do Alberta koupit si nealko pivo a ingredience k večeři. Hota byl, co se stravování týče, Saranovým opakem. Malý pitbul si dokázal ohřát párky, a smažená vajíčka byla vrcholem jeho kulinářských schopností. Stravoval se v pohybu a rychle. Teď byl nucen své návyky přece jen normalizovat, neboť žil s věčně hladovou pubertáčkou. Nově dokonce zvládl francouzskou polévku a zapékané brambory, na což byl tak pyšný, že okamžitě obvolal svých pár přátel. „Úplný Pohlreich,“ vysmála se mu Karolina.

To Marek se kulinářskému umění naučil a teď vařil rád a dobře. Rozhodl se, že si usmaží vaječnou omeletu se žampiony a se špenátem. Koupil si potřebné suroviny včetně čedaru a zařadil se do fronty u kasy. Podle Murphyho zákonů se ukázala jako nejpomalejší. Nespěchal. Před ním mohutný rozložitý muž s holou hlavou vykládal z vozíku na pás piva v plechu balená po šesti a pár láhví vodky. Chasník v tílku s potetovanými pažemi připadal Markovi povědomý. Všiml si na jeho býčí šiji vytetovaného dvouramenného kříže. Poznal ho dřív, než se on k němu otočil a pohlédl mu do tváře. Za ta léta se nijak zvlášť nezměnil. I kozí bradka mu zůstala.

„Jak se má moje Regi, kreténe?“ zeptal se jej s ledovým klidem Josef Jochymek, který evidentně věděl, kdo mu stojí za zády.

Bledý Hota zbledl ještě víc. Cítil, jak mu strach sevřel žaludek i hrdlo. Bývalý přítel jeho ženy a spolupachatel vraždy, kterého před

pár týdnů pustili na podmínku z basy, si toho všiml. Nebezpečný vypatlanec z Bukovce se k Markovi přiblížil a vstoupil mu do komfortní zóny. Čpěl kyselým potem a zvětralým pivem. Pak chladným tónem plným nenávisti zašeptal: „Neboj, zmrde, tady v Albertu tě nezmlátím. Počkám si na tebe jinde. Třeba v městském lese, kam chodíš s tou zrzavou pičou a se svými parchanty na procházku. A toho blondátého skřeta si klidně můžeš vzít na špacyr s sebou.“

Marek měl pocit, že se mu v příštích vteřinách zastaví srdce. Jochymek, který vypadal, že jedenáct let v kriminále nedělal nic jiného, než zvedal činky, bezostyšně vyhrožoval jeho rodině. Hota nebyl schopen zareagovat. Zamrzl jako srnec v noci na silnici, když jej oslní světla protijedoucího auta.

Piva a kořalka už mezitím dojely na páse k pokladně. Popošel i Jochymek. Marka probral nepříjemný ženský hlas za jeho zády.

„Čekáte, až zahřmí, mladý muži? Za vámi je fronta.“

Hota se konečně pohnul a začal vykládat nákup z košíku. Kostka cedaru vážila metrák.

Cestou domů Wruna otáčel hlavou všemi směry, až ho rozbolel krk. Chuť na vaječnou omeletu ho dávno přešla.

Kapitola 5

„Regi s Anežkou a s Matesem máš v lázních, tak se vzpamatuj,“ uklidňoval Hotu Saran. „To jsou tři týdny času, rodinu máš v bezpečí, neboj, já něco vymyslím, ten hajzl je venku na podmínku, stačí ho vyprovokovat a půjde zpátky do díry.“

„Jakože si mám před svědky a pod kamerou nechat dát do držky?“

„Něco takového, ale ty to rozhodně nezkoušej.“

Marek zatelefonoval Romanovi hned, jak se za ním zavřely dveře bytu. Všehoschopný spolupachatel vraždy s mozečkem a svaly jurského ještěra naháněl hrůzu. Nebál se ani tak o sebe, ale o svou rodinu.

„Promiň, že ti hned volám. Stydím se za to, že jsem posera a neumím si poradit sám. A ty jsi...“

„Klídek, brácho, na Jochymka platí jenom hrubá síla, toho tupce neukecáš. Nech to na mně,“ zasmál se Roman, jako kdyby se na setkání s osvalenou kozí bradkou těšil.

„Tak jo,“ pravil Hota o poznání klidněji.

„Nejblbější smrt je z vyděšení, to si pamatuj,“ poučil ho malý velký rváč. „Dej si něco dobrého k jídlu, pusť si seriál a přestaň na toho hajzla myslet. A kdyby něco, zavolej.“

Marek svého soukromého pretoriána poslechl. Usmažil si omeletu, otevřel birell a povečeřel u televize. Zhlédl na HBO pár dílů *Teorie velkému třesku*. Příběhy partičky vědátorů, jak čtveřici nepraktických géniů říkala jejich sousedka Penny, fungovaly jako spolehlivý exorcista na vyhánění špatné a ještě horší nálady. Zbytek večera strávil na balkoně. Přehrál si v hlavě dnešní naléhavý hovor s Majkou Bielicovou, která jej žádala, ať vypátrá zatoulaného Pepu. Rozhodl se, že její prosbě vyhoví. Aspoň zapomene na Jochymka. Kouřil a vzpomínal na první setkání s Pepkem, jak se nekonvenčnímu fotografovi v branži říkalo.

Narazili na sebe koncem devadesátých let v třineckém kulturáku po představení Ypsilonky. Hota, tehdy už zavedený redaktor *Třineckého hutníka*, měl v úmyslu požádat o rozhovor Marka Ebena, populárního herce, skladatele, moderátora zábavných pořadů a budoucí ikonu takzvaného inteligentního humoru. Wruna dělával rozhovory s umělci, kteří v rámci zájezdových představení či koncertů zavítali do ocelového města, pravidelně. Většinou mu interview zprostředkovávala Šárka, kámoška z kulturáku, která akce zajišťovala.

Nejraději vzpomínal na rozhovor s Ladislavem Smoljakem, který mu trpělivě odpovídal na tisíckrát položené obligátní otázky o vzniku a začátcích Divadla Járy Cimrmana. S Jiřím Langmajerem poseděl u piva, s přátelským Vladimírem Kratinou si dal panáka, s celým Spirituál kvintetem zpíval u vína v Gutské hospodě. Zdálo se, že sympaták Eben bude stejně milý a přívětivý jako na obrazovce.

Zřejmě ho však nezastihl v nejlepším rozpoložení. Když jej tehdy Marek po představení vyhledal v útrobách divadelního sálu kulturního domu a velmi zdvořile ho požádal o rozhovor, slavný

sympaťák Eben jej odbyl slovy, že má termíny rozhovorů domluvené předem, že přece nějaký *Třinecký hutník* nebude předbíhat časopis *Vlasta*. Šokovaný Hota se nezmohl na slovo stejně jako dnes u kasy v Albertu. Shodou okolností se k incidentu přimotal Pepek, který jako vždy lovil fotky. „Tak si naser, Válečku,“ houkl na Ebena a odtáhl Marka na pivo. Bielica následně pravil, že tomu slavnému „kamarádovi“ už nikdy neřekne jinak než *Vlasta*. Smáli se tomu.

Pepek Bielica měl charisma rozervaného umělce a věčného rebela, který setrval v permanentní opozici vůči komukoliv a čemukoliv. Marek záhy zjistil, že jde o pózu. Pepek usiloval hlavně o pozornost, a to zejména ženskou. Schopnost rádoby chytrými moudry, poznámkami a vtípky bodovat u opačného pohlaví Hota nijak zvlášť atraktivnímu Pepkovi nezáviděl. Byl to typický krmič ženských uší, zaklínač hadů. Bielica pocházel z Ostravy, nicméně zaháčkoval se v Těšíně, českém i polském. Měl nesporný talent, a tak si záhy vybudoval pověst ceněného fotografa, který pracoval na volné noze pro celou řadu krajských periodik, především pro *Deník.cz*, ale také pro *Třinecký hutník* či polský *Głos Ludu*. Přivydělával si i na svatbách. Jednou se Markovi chlubil, že šukal nevěstu dřív než ženich.

Postupně se propracoval až k umělecké fotografii a začal fotit akty. S hledáním hezkých žen ochotných svléknout se před objektivem neměl nikdy problém. Sám Hota byl svědkem toho, jak stačil v těšínském Jazzklubu během koncertu Laca Decziho pořídit množství skvělých fotek a ještě ukecat k návštěvě svého ateliéru dvě sestry. Jedna z nich, Marie, se nakonec stala jeho přítelkyní a posléze manželkou. Marek Hota měl s navazováním kontaktů se ženami odjakživa problém. Kdyby Saran před lety nevyrvál z Jochymkových tlap krásnou zrzku Reginu a potlučenou a opilou ji doslova nepřinesl Markovi domů, zůstal by možná dvoumetrový nosáč sám jako strašák mezi hlávkami zelí.

Se vzpomínkou na rvačku Romana s Jochymkem v jablunkovském rockáči před třinácti lety šel spát. Než usnul, vytanula mu v mysli zásadní otázka, kterou položí Majce při setkání jako první: „Proč mám ztraceného Pepu hledat zrovna já? Jak jsi na to přišla?“

Kapitola 6 st

Marie Bielicová na něj hleděla velkýma hnědýma očima, ve kterých se leskly slzy. Už dávno nebyla tou krásnou první milovnicí Polské scény Těšínského divadla, jak si ji pamatoval. Evidentně se přehrála do matek a charakterních ženských postav středních let, ale pořád to byla hezká plnoštíhlá žena s tmavým vlnitým mikádem. Holou pravou paži držící šálek s kávou zdobily četné umělecké kérky. Všiml si, že se jí lehounce chvějí prsty. Seděli naproti sobě v útulném prostoru kavárničky Mono café ve Velebnovského ulici kousek od jablunkovského rynku.

„Proč chceš, abych Pepka hledal já? “ začal Marek. „Moc tomu nerozumím.“

„Nikdo jiný mě nenapadl,“ řekla upřímně.

Hota se od srdce zasmál. Bielicová ihned reagovala, aby ho přesvědčila.

„Vím, že to zní blbě,“ pokývala hlavou a začala skládat dohromady důvody. „Ale znáte se s Pepou dlouho, a když občas zajížděl na Jablunkovsko, tvrdil mi, že ho vozí Hota. Když jsem manžela viděla naposledy, což bylo šestnáctého srpna, říkal, že má nějaké focení v Lomné. Taky jsem slyšela, že máš dobré kontakty u policie. A to nejdůležitější je, že ti věřím.“

Při posledních slovech významně pozdvihla obočí. Věděl, na co naráží. Před pár lety k němu do taxíku nasedla s neznámým mladíkem, kterého tipoval na kolegu z divadla. Bylo nad ránem a vyšli držíce se za ruce z hotelu Kempa v Bukovci. Taxi zavolal mladý muž. Milenci byli na zadním sedadle tak zabráněni do intenzivní líbačky, že si Majka všimla identity řidiče až v půli cesty do Těšína. Ihned se od mladíka odtáhla a mlčela až k těšínskému nádraží, kde je oba vysadil. Stihl zaregistrovat její prosebný výraz. Pepěk se nic nedozvěděl. Marek nebyl práškač, navíc taxikář je něco mezi advokátem a knězem. Krom toho mu byly partnerské problémy manželů Bielicových ukradené.

„Pořád si myslím, že by ho měla hledat policie,“ oponoval jí Hota. „S Pepou se známe dlouho, ale tak dobří přátelé, abych věděl, co

dnes přesně dělá, s kým se stýká a čím se živí, jsme nikdy nebyli. Kdysi jsme se stýkali na akcích, což sama víš, ale to už je dávno. Když říkal, že ho vozí Hota, tak tím zřejmě myslel TAXI HOTA, protože já osobně jsem ho naposledy vezl někdy v březnu. Střídáme se čtyři, v sezoně najímám pátého šoféra, párkrát dokonce zaskočila i manželka. Můj nejlepší kámoš je vyšetřovatel kriminálky, ale ten dělá vraždy, ne pátrání po pohřešovaných osobách. A policii do toho stejně motat nechceš, pokud jsem tě správně pochopil.“

Marek měl chuť na cigaretu, ale od května platil protikuřácký zákon, navíc v kavárně polských katolíků by si stejně nemohl zapálit, i kdyby platil zákon o povinnosti kouřit u kafe.

„A za důvěru ti děkuju,“ dodal, „diskrétnost беру jako samozřejmost. Co se stane v taxíku, zůstane v taxíku.“

„Tak pomůžeš mi, nebo ne? Mám tě prosit na kolenou? Klidně to udělám,“ reagovala melodramaticky herečka Polské scény.

Jako Saranův konzultant už fungoval léta a přemýšlet o vyšetřování kriminálních případů Marka bavilo. I když loni jej napojení na šéfa mordparty stálo málem život. Důvody, proč si jej Majka vybrala jako pátrače po ztraceném manželovi, mu sice zněly dost vágně, ale nakonec roli soukromého detektiva přijal.

„Dobře, poptám se taxikářů, jestli Pepka před měsícem náhodou nevezli.“

„To asi nebude stačit,“ řekla Marie Bielicová zklamaně. „Kdyby ho někam vezli, už by se dávno ozval. Měl svoje úlety, které jsem mu tolerovala, ale nebyl z těch, kdo by odešli z domu pro cigára a vrátili se za tři dny. Zkoušela jsem se mu dovolat, ale marně, vypravila jsem se do Lomné, penziony, hotely. Nic. Obešla jsem všechny naše známé, všechny těšínské hospody, vinárny, kluby. Nikdo ho neviděl. Dokonce jsem šla tak daleko, že jsem obvolala i některé ženské, které fotil. Má v ateliéru notýsek s jejich jmény a kontakty. Nic. Zkusila jsem redakce, se kterými spolupracoval.“

„Co špitály?“

„To by mi snad zavolali, ne? Měl u sebe doklady,“ kroutila hlavou, jako kdyby pochybovala, zda si vybrala toho pravého.

„To právě nemusel. Mohl je ztratit.“

„To snad ne,“ zavrtěla hlavou. „Dobře, špitály obvolám.“

„Co ta Lomná? Proč tam jezdil?“

„Řekl, že jde o nějaký kšeft. To bylo všechno.“

„Bral si s sebou foťák?“ doptával se Marek.

„Jel fotit, údajně, jasně že si vzal foťák,“ pravila nazlobeně. „Ten se bez fotoaparátu nehnul z domu.“

„Promiň, aspoň vidíš, jak mi to pálí,“ pousmál se. „Říkalas, že jezdil na Jablunkovsko. Nevíš proč a za kým?“

„Většinou tvrdil, že tu má práci. Párkrát řekl, že jede na akci kolegů z místního fotoklubu, jednou prý navštívil tebe.“

„No, za mnou rozhodně nejel. V březnu jsem ho viděl snad po třech čtyřech letech.“

„Možná jezdil za ženskou.“ Tentokrát se pousmála ona. Smutně.

„Co jeho rodina? Nemá o něm zprávy?“ zeptal se Marek, aby načal jinou stopu.

„Tu jsem obvolala, nic. Ale byla to chyba. Jeho brácha i matka mi pak několikrát telefonovali zpátky a vyptávali se, jestli už je Pepa doma. Abych od nich měla pokoj, řekla jsem, že dostal nějakou práci v zahraničí. To samé jsem řekla i synovi, který studuje filmařinu v Polsku. Chtěl přijet, ale to jsem mu zakázala. Jenže ta lež dlouho nevydrží.“

„Sorry, že se ptám, ale jak jste spolu vycházeli? Neřešili jste nějaké problémy? Nerozcházel jste se? Nepohádali jste se předtím?“ nadhodil Wruna. „Neutekl od tebe? Neměl prostě všeho dost, a tak se sebral a zmizel? To se stává i v lepších rodinách. Pepek je dost impulzivní.“

„To je v poho,“ mávla pokérovanou rukou. „Jasně, měli jsme problémy, nikdo není svatý, ale do světa neutekl. Nejde o mě, mě by tu klidně nechal, vykašlal by se na byt i ateliér, ale nikdy by nezmizel bez své staré analogové Leicy M4P. Před měsícem odjel s běžným digitálem, co jich má tři prdele. Ale jeho milovaná leica zůstala zamčená v ateliéru.“

„Jasně, to kupodivu dává smysl,“ přikývl Marek. „A neukrývá se před někým? Mimochodem, mluvila jsi o podmínce. Za co byl trestaný?“